

Sygn. akt IV Ka 1252/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Małachowski
Protokolant:	Monika Kucharska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Macieja Józwiaka

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2017r.

sprawy **R. J. i Ł. W.**

oskarżonych z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 30 maja 2017r. sygn. II K 1007/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. M. oraz adw. T. W. (1) kwoty po 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych, w tym po 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu odpowiednio oskarżonym Ł. W. i R. J. przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zwalnia oskarżonych R. J. i Ł. W. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Ryszard Małachowski

Sygn. akt IV Ka 1252 / 17

UZASADNIENIE

R. J. został oskarżony o to, że w dniu 12 lipca 2016 roku, około godziny 14:00 w celi numer 112 w Zakładzie Karnym w G., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. W., dokonał pobicia współosadzonego S. Z. w ten sposób, że przytrzymał pokrzywdzonego za szyję i uderzał łokciem po głowie i jej okolicach w wyniku czego spowodował u niego obrażenia głowy pod postacią zadrapań, podbiegnięć krwawych, zaczerwienień skóry w okolicy ciemieniowo - skroniowej prawej, punktowe zadrapania w okolicy żuchwy, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym R. J. dopuścił się czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej na mocy wyroku Sądu Rejonowego (...) w S. z dnia 28 września 2015 r., sygn. akt IV K 457 / 15 za czyn z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1

k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w rozmiarze 5 lat, którą zaczął odbywać od dnia 29 marca 2015 roku do chwili obecnej to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w (...) wyrokiem z dnia 30 maja 2017r., sygn. akt II K 1007 / 16, uznał oskarżonych R. J. za winnego tego, że w dniu 12 lipca 2016 roku, około godziny 14:00, w celi numer 112 w Zakładzie Karnym w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. W., dokonał pobicia S. Ż. w ten sposób, że przytrzymał pokrzywdzonego za szyję i uderzał łokciami po głowie i jej okolicach przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 kk, w następstwie czego spowodował u pokrzywdzonego obrażenia głowy pod postacią zadrapań, podbiegnięć krwawych, zaczerwienień skóry w okolicy ciemieniowo - skroniowej prawej, punktowe zadrapania w okolicy żuchwy, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego (...) w (...) z dnia 28 września 2015r., sygn. akt IV K 457 / 15 za czyn z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w rozmiarze 5 lat, którą zaczął odbywać od dnia 29 marca 2015r. do chwili obecnej i za ten czyn wymierzył oskarżonemu R. J., na podstawie art. 158 § 1 kk, karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. (2) kwotę 738 zł, w tym kwotę 138 tytułem podatku VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. J..

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżonemu w całości wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 § 1 kpk poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, z zaniechaniem uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, logiki, doświadczenia życiowego, jak i wskazań wiedzy, prowadzące do niezasadnego uznania wyjaśnień oskarżonych R. J. oraz Ł. W. za niewiarygodne, przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego S. Ż., co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonych za winnych zarzucanego im czynu, podczas gdy dowody i okoliczności przedmiotowej sprawy ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu, prowadzą do przeciwnego wniosku. Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. J. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy oceniając w niniejszej sprawie zebrany materiał dowodowy nie dopuścił się obrazę art. 7 kpk. Do naruszenia powołanego przepisu dochodzi, gdy dokonana przez sąd ocena dowodów jest sprzeczna z regułami logicznego myślenia, uchybia zasadom wynikającym z doświadczenia życiowego lub też narusza zasady właściwego kojarzenia faktów. W przedmiotowej zaś sprawie Sąd meriti dokonał właściwej oceny zgromadzonych dowodów uznając R. J. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu. Podejmując rozważania w poruszanej kwestii wskazać należy, iż, wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji zasadnie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego S. Ż., odmawiając jednocześnie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. J., a także oskarżonego Ł. W., którzy zaprzeczali, by dokonali pobicia pokrzywdzonego. Odnosząc się do zarzutu skarżącego wskazać przy tym należy, że brak jest podstaw, by uznać za przekonującą wersję apelującego jakoby pokrzywdzony celowo obciążał swoimi zeznaniami R. J., albowiem był przez niego pomawiany o kradzieże i chciał w ten sposób odwrócić od siebie uwagę. Jak trafnie bowiem dostrzegł Sąd a quo S. Ż. od samego początku zeznawał, iż został pobity przez R. J. i drugiego oskarżonego, czego powodem były, jak sam przyznawał, pomówienia go przez oskarżonych o rzekome kradzieże, których miał się dopuścić na ich szkodę. Trafnie przy tym podkreślił Sąd meriti,

że zeznania S. Ż. znalazły potwierdzenie w dokumentacji medycznej sporządzonej tuż po zdarzeniu (k. 17), a także w wiarygodnych zeznaniach funkcjonariuszy Służby Więziennej M. K. i K. H.. K. H. zeznał bowiem, że pokrzywdzony opuszczając celę po zejściu z dnia 12 lipca 2016r. powiedział mu, że został pobity przez R. J. i Ł. W., wobec czego cała trójka została poddana oględzinom za ich zgodą; M. K. podał zaś, że S. Ż., zaraz po zdarzeniu, zgłosił się do niego z obrażeniami ciała. Zasadnie zatem Sąd I instancji ocenił zeznania S. Ż. jako spójne i korespondujące tak z zeznaniami ww. funkcjonariuszy Służby Więziennej, jak i z dokumentacją medyczną z Zakładu Karnego. W rezultacie to konsekwentne zeznania S. Ż. Sąd a quo uznał za wiarygodne i obrazujące rzeczywisty przebieg zdarzenia z dnia 12 lipca 2016r.

Natomiast wyjaśnienia R. J., podobnie jak Ł. W., okazały się nie tylko niekonsekwentne, ale także nielogiczne. Z dokumentacji medycznej sporządzonej jeszcze w więzieniu tuż po zdarzeniu wynika bowiem, że żaden z oskarżonych nie miał na ciele obrażeń, tymczasem jeszcze w toku czynności wyjaśniających w zakładzie karnym oskarżeni zgodnie podawali, że to pokrzywdzony rzucił się jako pierwszy na R. J., który tylko się przed nim bronił. Składając zaś wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego R. J. zaprzeczył, by kogokolwiek bił wskazując, że była tylko głośna wymiana zdań, ale już nie pamięta o co (k. 38 v.), wyjaśniając zaś przed Sądem Rejonowym podał, że doszło co prawda do szarpaniny, jednak uczestniczył w niej tylko on i pokrzywdzony, ale nikt nikogo nie bił (k. 211 v.). W tych okolicznościach słusznie Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom R. J., albowiem nie tylko były niekonsekwentne, ale także nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach, m. in. w dokumentacji medycznej z zakładu karnego, czy w zeznaniach funkcjonariuszy Służby Więziennej M. K. i K. H..

Mając na uwadze powyższe wskazać zatem należy, że zeznania pokrzywdzonego, a także ww. świadków M. K. i K. H. układają się w logiczną całość przecząc jednocześnie wyjaśnieniom R. J. oraz drugiego oskarżonego, iż to nie oni dokonali pobicia S. Ż..

Mając na uwadze powyższe, a także prawidłowe, szczegółowe rozważania Sądu a quo odnoszące się do zeznań poszczególnych świadków, a także wyjaśnień oskarżonych stwierdzić należy, że pierwszoinstancyjna ocena zgromadzonych w sprawie dowodów zgodna z zasadami sformułowanymi w art. 7 kpk.

Odnosząc się natomiast do podniesionego w treści apelacji zarzutu dotyczącego naruszenia przez Sąd orzekający reguły in dubio pro reo, o której mowa w art. 5 § 2 kpk, przejawiającego się – zdaniem skarżącego - w rozstrzygnięciu powstałych wątpliwości na niekorzyść R. J., stwierdzić należy, iż nieskuteczne jest jego stawianie w odniesieniu do treści dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych. Dla oceny bowiem, czy została naruszona reguła in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony, ale to, czy Sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary określonej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu wyżej powołanej reguły, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw Sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. W wypadku gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, to o naruszeniu zasady in dubio pro reo w ogóle nie można mówić. Ewentualne zastrzeżenia, zarzuty co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być podnoszone wyłącznie na płaszczyźnie art. 7 kpk jako dokonane w sposób dowolny, przekraczający granice sędziowskiej swobody oceny. Skoro zatem w niniejszej sprawie Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych, żadnych wątpliwości nie powziął, to wskazany w apelacji zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk należało uznać za niezasadny i to w stopniu oczywistym.

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że analiza uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, która pozwoliła na poczynienie jednoznacznych i prawidłowych ustaleń faktycznych, a dokonanie innych ustaleń niż Sąd meriti, o co wnosił autor apelacji, stanowiłoby rażące pogwałcenie zasad logiki oraz doświadczenia życiowego.

Reasumując, stwierdzić należy, że wbrew wywodom zawartym w apelacji Sąd I instancji dokonał trafnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i w jej następstwie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne uznając w konsekwencji R. J. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu z art. 158 § 1 kk.

Sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do korekty zaskarżonego wyroku w zakresie kary wymierzonej wobec R. J.. Ferując rozstrzygnięcie w tym zakresie Sąd meriti trafnie bowiem uwzględnił motywację R. J., który nie chciał przebywać w jednej celi z pokrzywdzonym i z tego powodu, zamiast zgłosić to administracji zakładu karnego, dokonał, wspólnie z drugim oskarżonym, jego pobicia, nadto słusznie Sąd I instancji uwzględnił wystąpienie przez oskarżonego przeciwko jednemu z najistotniejszych dóbr prawnych jakim jest zdrowie człowieka, spowodowanie negatywnych skutków dla zdrowia pokrzywdzonego, a także uprzednią karalność oskarżonego. W tych okolicznościach, mając na względzie, iż R. J. zarzuconego mu czynu dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa, o którym mowa w art. 64 § 1 kk, stwierdzić należy, że zasadnie Sąd Rejonowy wymierzył mu karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, to jest karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Nie podziеляjąc zarzutów i wniosków apelacji Sąd odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. (1) kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz.1714).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy zwolnił R. J. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na sytuację materialną skazanego związaną z jego długotrwałym pobytem w zakładzie karnym; uznając, że ich poniesienie przez skazanego byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

SSO Ryszard Małachowski